

แต่ทุกสถานที่ที่แตกสลาย

All the Broken Places

ภาคต่อของไตรกษานุกรมที่ไม่มีวันลืมใน

เด็กชายในชุดนอนลายทาง ซึ่งขายไปกว่า 11 ล้านเล่มทั่วโลก

จากริ้วลวดหนามสู่เงามืดของอดีตที่ไม่อาจหลบหนี

“I suppose you wish you’d won the war.”
I raised an eyebrow. “Oh, Mr. Darcy-Witt,”
I said, as if I were explaining
something obvious to a child.
“No one wins a war.”

“ผมคิดว่าคุณคงหวังจะเป็นฝ่ายชนะสงคราม”
ฉันเลิกคิ้ว “โอ้ย มิสเตอร์ดาร์ซี-วิตต์”
ฉันพูด รวากับอธิบายสิ่งที่เห็นได้ชัดให้เด็กฟัง
“ไม่มีใครชนะสงครามหรอก”

– จอห์น บอยน์

words
words without boundaries

แต่ทุกสถานที่ที่แตกสลาย

All the Broken Places

จอห์น บอยน์

เขียน

วารี ตักกุลากร

แปล

“เอมิลกับเหล่านักสืบ” ฉันทูต ปกหนังสือวรรณกรรมสำหรับเด็กเล่มนี้
ลอยขึ้นมาในห้วงความคิด เพราะเป็นหนังสือเล่มโปรด
ของน้องชายฉันเมื่อเรายังอยู่ ณ ที่แห่งนั้น
- จอห์น บอยน์

การอ่านดี้อร่าทุกแห่งล้วน

แต่ทุกสถานที่ที่แตกสลาย

All the Broken Places

Words

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์पोเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Words publishing

สื่อดิจิทัลให้บริการดาวน์โหลดสำหรับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ. ลิขสิทธิ์ และ พรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-7837-5

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์पोเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกส • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิธิตกพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วิไลนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อองอาจ จิระธร

บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนก ศิริวรรณณูศรี • บรรณาธิการ ซูซาน ส่าฟัส • บรรณาธิการต้นฉบับ อาทรี วนิชตระกูล

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขยกลิน • ศิลกรรมปก วรณศิลป์ สุวิทย์เสถียร

ออกแบบรูปเล่ม กวินทิพย์ สันแต่, จิรณีย์ คำจันทร์ • พิสูจน์อักษร พรทิพย์ รักทอง, สุนทรีย์ ไกรวิจิตร

คำนำสำนักพิมพ์

แต่ทุกสถานที่ที่แตกสลายเป็นภาคต่อของเด็กชายในชุดนอนลายทาง ผลงานอมตะที่เราเชื่อว่ายังคงตราตรึงอยู่ในความทรงจำของใครหลายคน ไม่ว่าจะในรูปแบบหนังสือหรือภาพยนตร์ แต่ทุกสถานที่ที่แตกสลายจะเป็นอีกหนึ่งผลงานของจอห์น บอยน์ ที่นักอ่านจะไม่มีวันลืมเช่นกัน

นักอ่านสามารถดื่มด่ำไปกับเรื่องราวในนวนิยายเล่มนี้ได้โดยไม่จำเป็นต้องอ่าน*เด็กชายในชุดนอนลายทาง* มาก่อน แต่ปฏิเสธไม่ได้ว่าการได้อ่านภาคก่อนหน้าแล้วนั้นจะทำให้นักอ่านเข้าใจเหตุการณ์ที่ส่งผลต่อตัวเอกในเรื่องนี้ได้อย่างลึกซึ้งมากขึ้น บรรณาธิการจึงขออนุญาตใช้พื้นที่นี้แนะนำ*เด็กชายในชุดนอนลายทาง* สำหรับผู้ที่ยังไม่มีโอกาสได้อ่าน

เด็กชายในชุดนอนลายทาง คือเรื่องราวของบรูโน เด็กชายวัยเก้าขวบที่มีพ่อเป็นนายทหารใหญ่ของกองทัพนาซีในสมัยสงครามโลกครั้งที่ 2 ชะตากรรมนำพาบรูโนให้รู้จักกับเด็กชายปริศนาผู้สวมชุดนอนลายทางและอาศัยอยู่ในรั้วลวดหนามสุดลูกหูลูกตา เรื่องราวมิตรภาพสุดยิ่งใหญ่ที่โลกไม่อาจลืมเลือนจึงกำเนิดขึ้น ณ ที่แห่งนั้น

ในช่วงท้ายของ*เด็กชายในชุดนอนลายทาง* ผู้เขียนได้ทิ้งเรื่องราวของครอบครัวนายทหารใหญ่ไว้เป็นปริศนา ซึ่งนักอ่านจะได้พบกับบทสรุปของปริศนาเหล่านั้นในนวนิยายเล่มนี้

แต่ทุกสถานที่ที่แตกสลายบอกเล่าเรื่องราวของเกรเทล
พี่สาวของบรูโน ผ่านสองช่วงเวลา นั่นคือเกรเทลในวัย 12 ปี
ซึ่งต้องหลบหนีออกจากเยอรมนีหลังสงครามยุติ และเกรเทล
ในวัย 91 ปี ซึ่งพยายามหลบหนีความทรงจำอันโหดร้าย บทสรุป
ของเด็กผู้หญิงที่ถูกตราหน้าว่าเป็นทายาทอสูรร้ายจะเป็นเช่นไร
ที่แห่งใดจะปลดปล่อยการลงทัณฑ์อันไม่มีที่สิ้นสุดนี้ได้ และ
เธอสมควรได้รับการอภัยโทษหรือไม่

เราอยากชวนให้นักอ่านมาหาคำตอบของคำถามเหล่านี้
ไปด้วยกัน

๗๗ words

คำนำผู้แปล

ผู้แปลได้รู้จักงานของจอห์น บอยน์ เมื่อได้รับมอบหมายจากอมรินทร์ให้แปลเด็กชายในชุดนอนลายทาง นับว่าเป็นโชคดียิ่งยิ่งเพราะผลงานชิ้นนี้น่าสนใจมากทั้งในด้านเนื้อหาและภาษาในด้านเนื้อหา การเขียนนวนิยายเกี่ยวกับการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ฮอโลคอสต์โดยไม่ปลุกเร้าให้เกิดอารมณ์รุนแรงเลือกพวงเลือกข้างนั้นไม่ใช่เรื่องง่าย ผู้เขียนใช้วิธีถ่ายทอดเรื่องนี้ผ่านสายตาของเด็กไม่เอ่ยชื่ออะไรตรง ๆ แต่ก็ทำให้ผู้อ่านที่รู้เรื่องทราบได้ว่าอะไรเป็นอะไร กระนั้นก็ไม่ได้ทำให้สารที่ต้องการจะสื่อลดความชัดเจนลงเลย เรื่องนี้จึงได้รับความนิยมอย่างแพร่หลายไปทั่วโลก ในด้านภาษา ผู้เขียนใช้ภาษาเรียบง่ายเหมาะแก่วัยของตัวละครเอกซึ่งเป็นเจ้าของเรื่อง และเป็นภาษาอังกฤษที่เหมาะสมแก่การเรียนการสอนแปลของผู้เรียนคนไทยเพราะมีสำนวนภาษาอังกฤษที่ใช้กันเป็นปกติ แต่ไม่จัดอยู่ในสำนวนมัธยมศึกษาสอนกัน แต่เวลาแปลเป็นไทยต้องรู้ว่าแปลตรงตัวไม่ได้

เมื่อได้รับติดต่อจากอมรินทร์อีกครั้งให้แปลเรื่องแต่ทุกสถานที่ที่แตกสลาย ผู้แปลรู้สึกเหมือนพบเพื่อนเก่าที่เคยรู้จักกัน เห็นว่าคุยกันต่อหน้าจะง่ายกว่าปฏิเสธให้เขาไปคุยกับคนอื่น ต้องเริ่มทำความรู้จักกันใหม่ อีกทั้งอยากรู้ว่าเพื่อนยังเหมือนเดิมไหม ก็ได้พบว่าเพื่อนยังใช้สำนวนที่ต้องค้นหาความหมายที่ถูกต้องเหมือนเดิม ยังมีความละเอียดอ่อนในการถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกนึกคิดเหมือนเดิม แต่เรื่องที่เล่ามีความซับซ้อน

สนุกสนานชวนติดตามมากขึ้นตามวัยและลักษณะนิสัยของ
ตัวละครเอก

ผู้เขียนเล่าเรื่องชีวิตของเกรเทล พี่สาวของบรูโน เป็น
สองภาค คือภาคอดีตกับภาคปัจจุบัน แต่ใช้กลวิธีที่น่าสนใจคือ
บทย่อยในแต่ละตอนเล่าเรื่องสลับกันบทละครภาค บทเลขคือเป็นชีวิต
ในปัจจุบัน บทเลขคู่เป็นภาคอดีต แต่ผู้เขียนสามารถร้อยเรียง
เรื่องราวให้สอดคล้องประสานกันได้โดยมีความเกี่ยวข้องกันและผู้อ่าน
ไม่สับสน

เมื่อผู้อ่านอ่านจบไปแล้ว ขอเสนอวิธีอ่านอีกแบบ คือ
เริ่มต้นใหม่โดยอ่านบทเลขคู่อย่างเดียวตลอด ติดตามชีวิตเกรเทล
ในยุคอดีตต่อจากตอนจบในเรื่องเด็กชายในชุดนอนลายทาง
แล้วเริ่มใหม่อ่านบทเลขคี่อย่างเดียวโดยตลอด ติดตามชีวิตเธอ
ในยุคปัจจุบันไปจนจบที่บทส่งท้าย แม้วิธีนี้จะไม่ได้เนื้อความ
สมบูรณ์ตามที่ผู้เขียนสรรค์สร้างไว้ แต่ก็อาจจะได้อรรถรสอีก
แบบหนึ่งก็ได้

ท้ายที่สุดนี้ผู้แปลขอขอบพระคุณกองบรรณาธิการเป็น
อย่างยิ่งที่ได้กรุณาปรับแต่งงานแปลให้กระชับ ใช้ภาษาเข้ากับ
ยุคสมัย งานแปลชิ้นนี้จึงเป็นผลงานของกองบรรณาธิการกับ
ผู้แปลร่วมกันค่ะ

วารี ตันทุลากร

สารบัญ

ตอนที่ 1 1

ลูกสาวซาตาน

ลอนดอน ปี 2022 / ปารีส ปี 1946

สลับจาก 143

รีว

ลอนดอน ปี 1970

ตอนที่ 2 153

แผลเป็นแสนสวย

ลอนดอน ปี 2022 / ซิดนีย์ ปี 1952

สลับจาก 307

เด็กผู้ชายคนนั้น

โปแลนด์ ปี 1943

ตอนที่ 3 323

มาตรการขั้นสุดท้าย

ลอนดอน ปี 2022 / ลอนดอน ปี 1953

ตอนที่ 1

ลูกสาวชาตนา

ลอนดอน ปี 2022 / ปารีส ปี 1946

โวลแตร์กล่าวไว้ว่า ทุกคนมีความผิดหากไม่ทำสิ่งดี ๆ ที่ควรทำ ถ้าเป็นจริงตามนั้น ฉันก็มีชีวิตอยู่มาจนถึงปานนี้โดยพยายามทำให้ตัวเองเชื่อว่า ฉันไม่มีความผิดในเรื่องร้ายทุกเรื่องที่เกิดขึ้น นับเป็นวิธีง่าย ๆ ที่ทำให้ฉันอยู่มาได้หลายสิบปีโดยจงใจหลีกหนีอดีต มองว่าตัวเองเป็นโรคหลงลืมเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ ไม่ได้เป็นผู้สมรู้ร่วมคิด และพ้นจากความผิดที่ถูกกล่าวหา

แต่เรื่องราวตอนอวสานของฉันกลับมีจุดเริ่มต้นและสิ้นสุดจากสิ่งของที่ไม่สลักสำคัญอย่างมีดคัตเตอร์ เนื่องจากเล่มที่ใช้อยู่หักไปเมื่อสองสามวันก่อน และฉันเห็นว่ามีดอย่างนี้เป็นของมีประโยชน์ควรมีไว้ในลิ้นชักครัว ก็เลยต้องออกไปที่ร้านขายอุปกรณ์เครื่องใช้แถวบ้านเพื่อซื้อเล่มใหม่ พอกลับถึงบ้านก็พบจดหมายจากนายหน้าอสังหาริมทรัพย์วางอยู่ ส่งมาให้ผู้อาศัยที่วินเทอร์วิลล์คอร์ตทุกคน แจ้งให้เราทราบอย่างสุภาพว่า แพลตชั้นล่างที่อยู่ตรงกับแพลตของฉันประกาศขายแล้ว มีสเตอร์ริชาร์ดสัน เจ้าของคนเก่าที่อาศัยในแพลตหมายเลข 1 มาราวสามสิบปีได้เสียชีวิตไปก่อนคริสต์มาสไม่นาน แพลตนั้นเลยไม่มีคนอยู่ ลูกสาวของเขามีอาชีพเป็นคนบำบัดฟื้นฟูผู้มีความผิดปกติทางการพูดอยู่ที่นิวยอร์ก เท่าที่รู้ เธอคงไม่คิดจะกลับมาอยู่ลอนดอน ฉันเลยต้องทำใจยอมรับว่าอีกไม่นานคงจำต้องโอภาปราศรัยกับคนแปลกหน้าในล็อบบี้ อาจต้องถึงขั้นสร้างทำเป็นสนใจชีวิตของหญิงหรือชายคนนั้น หรืออาจ

ถูกขอให้เล่าข้อมูลเล็กๆ น้อยๆ ของตัวเอง

ฉันกับมิสเตอร์ริชาร์ดสันเป็นเพื่อนบ้านที่ดีในลักษณะที่ว่าไม่เคยพูดกันสักคำมาตั้งแต่ปี 2008 ในช่วงที่เขามาอยู่ใหม่ ๆ เราเคยพูดคุยกันดี บางครั้งบางครั้งเขาขึ้นมาเล่นหมากรุกกับเอ็ดการ์ สามี่ของฉันซึ่งในตอนนั้นเสียชีวิตไปแล้ว แต่ด้วยเหตุใดไม่รู้ เขากับฉันไม่เคยสนิทสนมกันมากกว่าการเรียกขานกันอย่างเป็นทางการ เขาเรียกฉันว่า 'มิลลิสเพิร์นสปี' เสมอ ส่วนฉันก็เรียกเขาว่า 'มิสเตอร์ริชาร์ดสัน' ครั้งสุดท้ายที่ฉันเหยียบย่างเข้าไปในแฟลตของเขาคือเมื่อสี่เดือนหลังเอ็ดการ์จากไป ตอนเขาเชิญฉันไปกินอาหารมื้อค่ำ แต่พอรับคำเชิญไปแล้วกลับกลายเป็นว่าฉันต้องฟังเขาพูดขอให้รับรัก ซึ่งฉันปฏิเสธไป ทำให้เขาเสียหน้าจนรับไม่ได้ เราเลยกลายเป็นเหมือนคนแปลกหน้าอย่างมากเท่าที่จะเป็นไปได้สำหรับคนสองคนที่อาศัยอยู่ในอาคารเดียวกัน

ที่พักย่านเมย์แฟร์ที่ฉันอยู่ขึ้นทะเบียนว่าเป็นแฟลต แต่นั่นก็คงเหมือนเรียกพระราชวังวินด์เซอร์ว่าเป็นกระท่อมน้อยที่สมเด็จ-พระราชินีเสด็จไปปลีกวิเวกช่วงสุดสัปดาห์ อาคารของเรามีแฟลตทั้งหมดห้าห้อง - ชั้นหนึ่งมีหนึ่งห้อง อีกสองชั้นข้างบนมีชั้นละสองห้อง - ทุกห้องมีพื้นที่กว้างถึงหนึ่งพันห้าร้อยตารางฟุตอยู่บนที่ดินราคาแพงที่สุดของกรุงลอนดอน ในแต่ละแฟลตมีสามห้องนอน สองห้องน้ำใหญ่ หนึ่งห้องน้ำเล็ก และมองเห็นสวนสาธารณะไฮด์พาร์ก ฉันได้ข้อมูลมาจากแหล่งที่น่าเชื่อถือที่ว่าด้วยทัศนียภาพทำให้แฟลตที่อยู่ตรงนี้มีราคาห้องละประมาณสองล้านถึงสามล้านปอนด์ หลังจากเอ็ดการ์กับฉันแต่งงานกันได้สองสามปีเขาก็ได้เงินก้อนใหญ่พอดูจากมรดกของป้าที่ไม่ได้แต่งงาน และแม้เขาจะอยากย้ายไปอยู่ที่ที่เงียบสงบกว่านั้นนอกใจกลางนครลอนดอน

แต่ฉันหาข้อมูลด้วยตัวเองแล้วตั้งใจมั่นว่า ไม่เพียงแต่จะต้องเป็นที่เมย์แฟร์เท่านั้น แต่หากเป็นไปได้เราควรต้องอาศัยอยู่ที่อาคารแห่งนี้ด้วย และแล้ววันหนึ่งเหมือนเดอส์เอ็กซ์มาร์คินา (เทวดาฟ้าบันดาล) บ้าเบลินดาถึงแก่กรรม ทุกอย่างเลยเปลี่ยนไป ฉันคิดมาตลอดว่าจะอธิบายให้เอ็ดการ์ฟังว่าเพราะอะไรฉันถึงอยากอยู่ที่นั่นักหนา แต่ก็ไม่ได้พูดสักที และตอนนี้ก็ออกจะเสียใจว่าไม่ได้พูดแล้ว

สามีนฉันรักเด็กมากแต่ฉันยอมมีลูกแค่คนเดียว ฉันคลอดลูกชายชื่อเคเดนเมื่อปี 1961 ช่วงหลังๆ นี้ เมื่อสินทรัพย์มีราคาสูงขึ้น เคเดนชอบยุให้ฉันขายแล้วไปซื้อบ้านหลังเล็กกว่านี้ในย่านที่ราคาถูกลง แต่สงสัยเป็นเพราะเขาคิดว่าฉันอาจอายุยืนไปถึงร้อยเขาเลยอยากได้เงินมรดกบางส่วนไปใช้ในตอนที่ยังอายุน้อยพอที่จะใช้เงินนั้นอย่างสำเร็จสำราญได้ เขาแต่งงานมาแล้วสามครั้ง และกำลังหมั้นอยู่เป็นครั้งที่สี่ ฉันเลิกคิดเรื่องจะทำตัวให้รู้จักมักคุ้นกับบรรดาผู้หญิงในชีวิตลูกแล้ว ฉันได้เรียนรู้ว่าพอเรารู้จักกันเจ้าหล่อนก็จะถูกไล่ไป แล้วก็จะมีส่วนคนใหม่มาแทน จากนั้นเราก็ต้องใช้เวลาทำความรู้จักลักษณะนิสัยจำเพาะของแต่ละคน เหมือนที่ต้องเรียนรู้เวลาได้เครื่องซักผ้าเครื่องใหม่หรือโทรทัศน์เครื่องใหม่ ตอนยังเด็ก เขาก็ใจร้ายกับเพื่อนอย่างนี้เหมือนกัน เราคุยกันเป็นประจำทางโทรศัพท์ และเขาก็มีกินอาหารมื้อค่ำกับฉันอาทิตย์เว้นอาทิตย์ แต่ความสัมพันธ์ระหว่างเราก็จะจี้จ้อขึ้น ที่ไม่ค่อยดีส่วนหนึ่งเป็นเพราะฉันหายไปจากชีวิตลูกชาย นานร่วมปีตอนเขาอายุเก้าขวบ ความจริงคือฉันแค่ไม่ค่อยสบายใจเวลาอยู่กับเด็กๆ ยิ่งเป็นเด็กผู้ชายก็ยิ่งยาก

สิ่งที่ฉันกังวลเกี่ยวกับเพื่อนบ้านรายใหม่ไม่ใช่เรื่องที่ว่า

หญิงหรือชายคนนั้นอาจทำเสียงดังอีกทีก็เกินจำเป็น – แพลตที่นี่มีจนวนกันเสียงดีมาก และแม้มีจุดตรงนั้นตรงนี้บ้างที่กันเสียงได้ไม่สนิท ตลอดหลายปีที่ผ่านมาฉันก็คุ้นกับเสียงประหลาดต่าง ๆ ที่ดังทะลุผ่านเพดานแพลตมิสเตอร์ริชาร์ดสันขึ้นมาแล้ว – แต่ฉันไม่ชอบเพราะโลกที่เป็นระเบียบเรียบร้อยดีของฉันอาจต้องเสียไป ฉันภาวนาให้คนที่มาอยู่ใหม่เป็นคนไม่สนใจใคร่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับผู้หญิงที่อยู่แพลตชั้นบน อาจเป็นคนแก่ที่ทำอะไรเองไม่ไหว ไม่ค่อยออกจากบ้าน และมีคนช่วยงานบ้านมาหาทุกเช้า หรืออาจเป็นผู้หญิงทำงานอายุน้อยที่หายตัวไปตั้งแต่บ่ายวันศุกร์ กลับไปอยู่บ้านช่วงสุดสัปดาห์และกลับมาช่วงค่ำวันอาทิตย์ นอกนั้นก็อยู่แต่ที่ทำงานหรือไม่ก็เข้ายิม มีข่าวลือแพร่ไปทั่วทั้งอาคารว่านักร้องเพลงป๊อปผู้มีชื่อเสียงโด่งดังสุด ๆ ในทศวรรษ 1980 มาดูที่นี่เพื่อว่าจะมาอยู่หลังเกษียณ แต่โชคไม่ดีที่ได้เป็นไปตามข่าว

ผ่านหน้าต่างฉันไหวทุกครั้งที่น่ายหน้าอสังหาฯ ขัปรถมาจอดเทียบข้างนอกแล้วพาลูกค้ามาชมแพลต ฉันคอยสังเกตทุกคนที่อาจกลายมาเป็นเพื่อนบ้าน มีคู่สามีภรรยาวัยเจ็ดสิบต้น ๆ ที่ดูท่าว่าจะดี พูดเสียงเบา จับมือกันไว้ตลอด และถามว่าอาคารนี้อนุญาตให้เลี้ยงสัตว์หรือเปล่า – ฉันได้ยินเพราะยืนฟังอยู่บนชั้นบันได – ทั้งสองมีท่าทางผิดหวังเมื่อได้รับคำตอบว่าไม่ได้ แล้วมีคู่ชายรักชายวัยสามสิบกว่า ดูจากเสื้อผ้าเย็น ๆ และลักษณะโดยรวมที่ดูยุ่ง ๆ แล้วน่าจะต้องรวยเส้นเหลือ แต่คุณนี้ก็ประกาศว่า ‘พื้นที่’ ตรงนี้คงเล็กเกินไปสำหรับพวกเขา และรู้สึกไม่มีความสุขสัมพันธ์กับ ‘เรื่องราว’ ของที่นี่ แล้วก็ผู้หญิงสาวหน้าตาเรียบ ๆ ที่มองแล้วบอกไม่ได้ว่าเธอคิดเห็นเช่นไร เธอแค่พูดขึ้นมาว่าคนชื่อ สตีเวนส์คงชอบเพดานสูง ๆ อย่างนี้ เป็นธรรมดาที่ฉันหวังว่าจะได้

คู่เกย์คู่นั้น - เพราะพวกเขาเคยเป็นเพื่อนบ้านที่ดีมากและแทบไม่มีโอกาสมีลูก - แต่ผลก็ออกมาแล้วว่าพวกเขาเป็นคู่ที่แสดงความสนใจน้อยที่สุด

และแล้วหลังจากผ่านไปสองสามสัปดาห์ นายหน้าอสังหาริมทรัพย์ก็ไม่มีใครมาดูแฟลตนั้นอีก รายชื่อประกาศขายในอินเทอร์เน็ตก็หายไป ฉันเลยเดาว่าคงตกลงทำสัญญาซื้อขายกันได้แล้ว ไม่ว่าฉันจะชอบหรือไม่ วันหนึ่งฉันก็ต้องตื่นขึ้นมาเห็นรถตู้ขนย้ายของจอดอยู่ข้างนอก แล้วใครสักคนหรือหลายคนก็จะไขกุญแจประตูหน้าเข้ามาอยู่อาศัยที่แฟลตข้างใต้แฟลตฉัน

โอ๊ย ฉันกลัวเสียจริง!

คุณแม่ กับฉันหนีออกจากเยอรมนีเมื่อต้นปี 1946 แค่สองสามเดือนหลังจากสงครามยุติ นั่งรถไฟจากซากที่ยังเหลืออยู่ของเบอร์ลินมายังซากเมืองปารีส ตอนนั้นฉันอายุสิบห้าและแทบไม่รู้จักชีวิตว่าเป็นอย่างไร เลยยังไม่อาจเข้าใจยอมรับความจริงที่ว่าฝ่ายอักษะพ่ายแพ้แล้ว คุณพ่อเคยพูดด้วยความมั่นใจจนใจถึงการมีพันธมิตรเหนือกว่าของเผ่าพันธุ์เราและทักษะนักยุทธศาสตร์การทหารอันหาได้เปรียบของท่านฟือเรอร์ มั่นใจมากเสียจนกระทั่งดูเหมือนว่าเราต้องชนะอย่างแน่นอนตลอดมา กระนั้นด้วยเหตุอันใดไม่รู้ เราแพ้

การเดินทางเกือบเจ็ดร้อยไมล์ข้ามทวีปแทบไม่ช่วยให้มีความหวังสำหรับอนาคตเลย เมืองต่างๆ ที่เราเดินทางผ่านมีร่องรอยว่าถูกทำลายในช่วงปีหลังๆ นี้เอง ส่วนใบหน้าของผู้คนที่เห็นตามสถานีและในตู้รถไฟก็ไม่ได้ดูว่าเรงสดใสเพราะสงครามยุติแล้ว หากแต่มีร่องรอยบาดแผลอันเกิดจากผลแห่งสงครามความรู้สึกเหนื่อยล้าเห็นได้ทั่วทุกแห่งหน ด้วยตระหนักกันมากขึ้นเรื่อยๆ ว่ายุโรปจะไม่กลับไปเหมือนที่เคยเป็นในปี 1938 แต่จำเป็นต้องสร้างขึ้นใหม่หมด ความสดใสมีชีวิตชีวาของผู้ที่อยู่ในยุโรปก็เช่นเดียวกัน

เมืองเกิดของฉันแทบจะเรียกได้ว่าเหลือแต่เศษซากแล้วตอนนี้ สมบัติที่ถูกแย่งชิงไปจากเมืองนี้ก็นำไปแบ่งปันกันในหมู่ผู้พิชิตเราทั้งสี่ฝ่าย ส่วนเราก็อ่อนตัวอยู่ในห้องใต้ดินของผู้ศรัทธา

อย่างแท้จริงซึ่งเหลืออยู่ไม่กี่คนที่บ้านไม่พึงเสียหายเพื่อให้พ้นภัยจนกระทั่งเราได้เอกสารปลอมที่ช่วยให้ออกไปจากเยอรมนีได้อย่างปลอดภัย หนังสือเดินทางของเราใช้นามสกุลเกย์มาร์ต ฉันต้องฝึกออกเสียงมันซ้ำ ๆ เพื่อให้แน่ใจว่าจะออกเสียงใกล้เคียงของจริงให้ได้มากที่สุด แต่แม่ตอนนี้คุณแม่จะมีชื่อใหม่ว่านาทาลี - ซึ่งเป็นชื่อคุณย่า - ฉันก็ยังใช้ชื่อเกรเทลเหมือนเดิม

มีรายละเอียดใหม่ ๆ เกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นในค่ายกักกันเปิดเผยออกมาทุกวัน และชื่อของคุณพ่อก็เริ่มกลายเป็นคำที่ใช้หมายถึงอาชญากรรมโหดเหี้ยมที่น่าชิงชังรังเกียจอย่างที่สุด แม้จะไม่มีใครพูดเป็นนัยว่าเรามีความผิดเท่าเทียมกับท่าน คุณแม่ก็เชื่อว่าจะเกิดภัยอันตรายกับเราแน่ถ้าเราเปิดเผยตัวต่อทางการฉันเห็นด้วย เพราะฉันก็กลัวเช่นเดียวกับท่าน แม้ฉันจะตกใจเมื่อคิดว่าอาจมีคนคิดว่าฉันเป็นผู้สมรู้ร่วมคิดในความโหดร้ายป่าเถื่อนนั้น จริงอยู่ที่ฉันเป็นสมาชิกสันนิบาตเด็กสาวยุ้งเมเดลบุนท์ตั้งแต่อายุสิบขวบเต็ม แต่เด็กผู้หญิงทุกคนในเยอรมนีก็เป็นกันทั้งนั้น มันเป็นเรื่องบังคับ เหมือนที่เด็กชายอายุสิบขวบทุกคนต้องเป็นส่วนหนึ่งของสมาคมเด็กหนุ่มดอยเชสซุงโพลด์ แต่ที่ฉันสนใจคือการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาที่เพื่อน ๆ ที่มีเป็นประจำมากกว่าการศึกษาเรื่องอุดมการณ์ของพรรคซึ่งฉันสนใจน้อยกว่ามาก และเมื่อเราไปถึง ณ ที่แห่งนั้น ฉันก็เคยเข้าไปในรั้วเพียงครั้งเดียว วันนั้นวันเดียวที่คุณพ่อพาฉันไปค่ายกักกันเพื่อดูงานที่ท่านทำ ฉันพยายามบอกตัวเองว่าฉันเป็นแค่คนที่บังเอิญอยู่ตรงนั้น ไม่มีอะไรมากไปกว่านั้น และฉันไม่ได้ทำอะไรผิดเลย แต่ฉันก็เริ่มกังขาแล้วว่าฉันมีส่วนเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ต่างๆ ที่ได้พบเห็นหรือเปล่า

อย่างไรก็ดี เมื่อรถไฟเข้าสู่ฝรั่งเศส ฉันก็เริ่มกังวลมากขึ้นว่าสำเนียงของเราอาจทำให้ถูกจับได้ว่าเราเป็นใคร ฉันคิดด้วยเหตุด้วยผลว่าชาวเมืองปารีสซึ่งเพิ่งได้รับการปลดปล่อยเป็นอิสระยังคงอับอายที่ยอมแพ้ไปง่าย ๆ เมื่อปี 1940 แน่หนอนว่าต้องมีท่าทีต่อต้านใครก็ตามที่พูดแบบเราไม่ใช่หรือ ปรากฏว่าฉันกังวลถูกต้องเพราะห้องพักที่ไปขอเช่าห้าแห่งปฏิเสธเรา แม้เราแสดงให้เห็นว่ามีเงินมากพอจะพักอยู่ยาว ๆ ได้ ต่อเมื่อผู้หญิงคนหนึ่งที่ยังดูสแปลสวองโดมเวทนาเรา ให้ที่อยู่บ้านพักซึ่งอยู่ใกล้ ๆ แห่งหนึ่งมา เธอบอกว่าเจ้าของที่นั่นจะไม่ถามคำถามอะไร เราถึงได้หาที่พักได้ หากเธอไม่ช่วยไว้ เราก็อาจกลายเป็นคนตกยากข้างถนนที่ร่ำรวยที่สุดก็เป็นได้

ห้องที่เราเช่าอยู่ทางตะวันออกของเกาะอิลเดอลาซิเต้ใจกลางปารีส และในช่วงแรก ๆ ฉันยังอยากอยู่ใกล้บ้านเข้าไว้ จึงจำกัดตัวเองให้เดินวนเวียนไปมาแค่ช่วงสั้น ๆ ระหว่างสะพานบียงเดอซูยียีกับสะพานบียงเนฟ ไม่กล้าข้ามสะพานไปยังดินแดนที่ไม่รู้จัก บางครั้งก็คิดถึงน้องชาย เขาอยากเป็นนักสำรวจ คิดว่าเขาจะสนุกแค่ไหนที่ได้ไขปริศนาถนนที่ไม่รู้จักมักคุ้นพวกนั้น แต่พอคิดถึงเขาขึ้นมา ฉันก็รีบลบความทรงจำเกี่ยวกับเขาออกไปทันที

คุณแม่กับฉันอยู่ที่อิลเดอลาซิเต้ได้สองเดือนแล้วกว่าฉันจะรวบรวมความกล้าเดินไปที่จาร์แดงดูลูกช็องบูร์ก พรรณไม้เขียวขจีนานาพรรณในสวนนั้นทำให้เหมือนบังเอิญหลุดเข้าไปในสวนสวรรค์ ฉันคิดว่าช่างแตกต่างอย่างสิ้นเชิงกับเมื่อครั้งเราไปถึง ณ ที่แห่งนั้น รู้สึกได้ทันทีว่ามันแห้งแล้งอ้างว้าง ที่นั่นเราสูญหายใจเอาความหอมหวานแห่งชีวิตเข้าไปเติมปอด แต่ที่นั่นเราได้กลิ่นเหม็นเน่าแห่งความตายจนแทบสลัก ฉันเดินไปเรื่อย ๆ

เหมือนคนตกอยู่ในวังค์ จากตัวพระราชวังไปยังน้ำพุเมตชี แล้วตรงต่อไปยังสระน้ำ หันเดินออกไปอีกทางก็ต่อเมื่อเห็นกลุ่มเด็กชายตัวเล็กๆ เอาเรือไม้ลงลอยในสระ กระแสม่อมนๆ พัดพาเรือลอยไปหาเพื่อนเขาทางอีกฝั่งของสระ เสียงหัวเราะและเสียงพูดโต้ตอบกันอย่างตื่นเต้นของเด็กๆ เปรียบเหมือนเสียงดนตรีที่เข้ามาทำลายความซึมเศร้าเหงาหงอยที่อยู่กับฉันจนคุ้นชิน และฉันก็ต้องพยายามทำความเข้าใจให้ได้ว่า ด้วยเหตุใดทวีปเดียวกันนี้ถึงได้มีทั้งความงดงามเลอเลิศและความอัปลักษณ์สุดประมาณ

บ่ายวันหนึ่งขณะนั่งหลบแดดอยู่ที่ม้านั่งใกล้ๆ สนามเปตอง ฉันเกิดความเศร้าและความรู้สึกผิดठाठ्ठเข้ามาจนน้ำตาไหลพราก เด็กหนุ่มหน้าตาดีคนหนึ่ง อายุคงมากกว่าฉันสักสองปี เดินเข้ามาหาด้วยสีหน้าเป็นห่วงเป็นใย ถามว่าเป็นอะไรไปหรือเปล่า ฉันเงยหน้ามองเขา เกิดความปรารถนาจะขึ้นมา อยากให้เขาเอาแขนโอบฉันหรือยอมให้ฉันซบไหล่เขา แต่เวลาพูดออกไปจริง ๆ ฉันกลับพูดตามแบบที่เคย ลำเนียงเยอรมันกลบภาษาฝรั่งเศสที่พูดเสียหมด เขาเลยผละถอยหลังไปก้าวหนึ่ง จ้องฉันอย่างดูถูกโดยไม่ปิดบังเลย ก่อนจะรวบรวมพลังความโกรธแค้นทั้งหมดที่มีต่อคนเชื้อชาติเดียวพ่นคำพรุสวาทรุนแรงออกมาใส่หน้าฉันก่อนเดินตึงๆ จากไป น่าแปลกที่การกระทำของเขาไม่ได้ทำให้ความโหยหาสัมผัสจากเขาลดลงเลย กลับมากขึ้นด้วยซ้ำ ฉันวิ่งตามเขาไป เช็ดน้ำตาที่แฉะไปด้วย คิ้วเขาเข้าไว้ แล้วเชิญชวนเขาให้พาฉันไปที่หมู่บ้านนี้ บอกว่าเขาจะทำอะไรที่อยากทำกับฉันก็ได้ในที่ลับตานั่น

“คุณจะทำร้ายฉันก็ได้ถ้าอยากทำ” ฉันพูดเสียงกระซิบพลางหลับตา คิดอยู่ว่าเขาอาจตอบหน้าฉันแรงๆ เอาถ้า

ตื้อยท้องฉัน หรือชกหน้าจนตึงหักก็ได้

“ทำไมเธอถึงอยากให้ทำ” เขาถาม น้ำเสียงแสดงว่าไม่ประสีประสา ทั้งที่หน้าตาหล่อออกอย่างนั้น

“ฉันจะได้รู้ว่าฉันยังมีชีวิตอยู่”

เขาเหมือนทั้งอยากทั้งรังเกียจ แล้วมองไปรอบๆ ดูว่ามีใครมองอยู่ไหม ก่อนชำเลื่องไปทางหมู่ไม้ที่ฉันชี้ เขาเลียริมฝีปาก พลางจ้องเนือกฉัน แต่พอฉันจับมือเขา สัมผัสของฉันก็ทำให้เขารังเกียจ เขาริบดึงมือออก ต่ำฉันว่าเป็นโสเภณี เป็นอูฐ/แดง (กะหรี่) แล้ววิ่งหนี หายตัวไปทางถนนกินเนอะเมร์

วันที่อากาศดีฉันจะเดินเรื่อย ๆ ไปตามถนนตั้งแต่เข้าตรู่ กลับมาที่พักต่อเมื่อคุณแม่เมามายเกินกว่าจะถามว่าฉันไปทำอะไรมาทั้งวัน ความงามสง่าที่เคยอยู่คู่กับท่านสมัยยังสาวเริ่มถดถอยไปแล้วยามนี้ แต่ท่านก็ยังเป็นผู้หญิงที่สง่า และฉันก็คิดอยู่ว่าท่านจะมองหาสามีใหม่ไหม ใครก็ได้ที่ดูแลเราได้ แต่ก็ดูเหมือนท่านไม่ต้องการเพื่อนหรือความรัก อยากอยู่คนเดียว อยากจมอยู่กับความคิดของตัวเองมากกว่าระหว่างเดินจากบาร์เหล้าแห่งนี้ไปแห่งโน้นเรื่อย ๆ ท่านเป็นคนเมาเงียบ ท่านจะนั่งอยู่ตรงมุมไฟสลัวๆ กุมขวดไวน์ไว้ ชิดเขียนลวดลายที่มองไม่เห็นไปตามพื้นผิวบนโต๊ะไม้ แต่ระวังตัวไม่ให้เกิดเรื่องจนทำให้ต้องระเห็จออกไปอยู่ที่ถนน ครั้งหนึ่งเราบังเอิญพบกันเมื่อดวงตะวันหายลับไปเหนือป่าบัวเดอบลูอญน์ และท่านเดินสะเปะสะปะมาทางฉันคว้าแขนฉันไว้แล้วถามเวลาจากฉัน ทำทางจำไม่ได้ว่าคนที่กำลังพูดด้วยเป็นลูกสาวของท่านเอง พอฉันบอกไป ท่านก็ยิ้มอย่างโล่งใจ – เพราะตอนนั้นเริ่มมืดแล้ว แต่บาร์เหล้ายังเปิดต่ออีกหลายชั่วโมง – แล้วท่านก็เดินต่อไปในทิศทางที่มีแสงไฟสว่างไสวและนำหลงไหล

ซึ่งมีอยู่ทั่วไปในเกาะฮิลเดอลาซีเต้ ฉันสงสัยว่าถ้าฉันเกิดหายไป
ไม่กลับมา ท่านจะลืมหรือไม่ว่าฉันเคยมีตัวตนอยู่

เราอนเตียงเดียวกัน และฉันไม่ชอบเลยที่ตื่นขึ้นมาโดย
มีท่านนอนอยู่ข้างๆ ต้องหายใจเอากลิ่นสุราที่หมักหมมอยู่ใน
ตัวคนนอนหลับและคละคลุ้งอยู่ในลมหายใจ เมื่อลืมตาตื่นขึ้น
ท่านจะลุกขึ้นนั่งอย่างงุนงงอยู่ชั่วครู่ แต่แล้วความทรงจำก็กลับ
คืนมา ท่านจะหลับตา พยายามถอยกลับไปสู่ภาวะไม่รู้รู้อะไร
ทั้งสิ้นอีก ในที่สุดท่านก็จำยอมรับรู้ความไม่น่าพิสมัยของช่วง
กลางวันและต้องลากสังขารออกมาจากที่นอน จากนั้นท่านก็จะ
ล้างหน้าล้างตาพอเป็นพิธีที่อ่างล้างหน้า ก่อนคว้าเสื้อมาสวม
แล้วออกไปข้างนอก พอใจจะทำตัวเหมือนที่เคยทำเมื่อวาน เหมือน
เมื่อวานขึ้น และเหมือนเมื่อวันก่อนๆ หน้านั้น

ท่านเก็บเงินและของมีค่าของเราไว้ในกระเป๋ากาแฟๆ ซุกไว้
ตรงกันตู้เสื้อผ้า และฉันก็เฝ้ามองเงินก้อนไม่ใหญ่ของเราเริ่ม
ร่อยหรอลง เมื่อเทียบกับคนอื่นแล้วพูดได้ว่าเราอยู่สบาย - เพราะ
ผู้ศรัทธาอย่างแท้จริงดูแลเราเป็นอย่างดี - แต่คุณแม่ไม่ยอมลงทุน
หาที่อยู่อื่น ท่านสิ้นศรัทธาปฏิเสธทุกครั้งเมื่อฉันเสนอให้ไปหาแฟลต
เล็กๆ เช่าอยู่กันเองในย่านที่ถูกกว่านี้ ดูเหมือนตอนนี้ท่านยึด
แนวดำรงชีวิตแบบง่าย ๆ คือดื่มให้ลึ้มผืนร้าย ตราบใดที่มีเตียง
ให้นอน มีเหล้าให้ดื่มยกขวด เรื่องอื่นใดก็ไม่สำคัญแล้ว ซ่าง
ห่างไกลจากผู้หญิงที่ฉันเคยได้อาศัยไถ่ถอนจากอ้อมกอดในช่วง
วัยเด็ก ภรรยาที่เจตนาอยู่ในช่วงสังคม ทำตัวเหมือนดาราหนัง
ทำผมทรงใหม่ล่าสุด และแต่งกายด้วยเสื้อผ้าสุดหรู

ผู้หญิงสองคนนี้ห่างไกลกันสุดขีด และต่างคนก็ต่าง
เกลียดกันน่าดู

ทุก เช้าวันอังคารฉันจะเดินข้ามโถงทางเดินระหว่างแพลตฟอร์มไปเยี่ยมเพื่อนบ้านชื่อไฮดี้ ฮาร์เกอร์ ผู้ครอบครองแพลตฟอร์มเลข 3 ปลายปีไฮดี้จะครบหกสิบเก้า วันเกิดของเธอตรงกับช่วงงานเลี้ยงฉลองแม่พระปฏิสนธิริมล ออกจะเป็นวันที่ประจวบเหมาะแบบตลกร้ายสักหน่อยเพราะเธอไม่รู้ว่าพ่อแม่ผู้ให้กำเนิดเป็นใคร แต่มีคนรับไปเลี้ยงทันทีที่เธอลืมตาดูโลก ไฮดี้เป็นผู้อาศัยเพียงรายเดียวในวินเทอร์วิลล์คอร์ตที่อยู่ที่นี่มาตลอดชีวิต พวกเขาพาเธอจากแผนกสูติตรงมาเมย์แฟร์เลย และเธอก็โตขึ้นมาโดยมีสวนไฮด์พาร์กเป็นสนามเด็กเล่น ตั้งครรภ์ตอนยังเป็นวัยรุ่นและไม่เคยได้แต่งงาน ไฮดี้ได้ทรัพย์สินตรงนี้เป็นมรดกเมื่อพ่อแม่บุญธรรมเสียชีวิต

แม้เธอจะอายุน้อยกว่าฉันราวสี่สิบสามปี แต่ไฮดี้ก็หาบฉันไม่ติดเรื่องความคล่องแคล่วว่องไว ทั้งทางร่างกายและความคิดอ่าน เธอเข้าร่วมวิ่งลอนดอนมาราธอนมาสามสิบปี แต่จำต้องหยุดเมื่อเป็นโรคพังผืดใต้ฝ่าเท้าอักเสบรุนแรงที่เส้นเท้าซ้าย เพราะเหตุนี้เธอจึงต้องใส่เฟืองนอนตอนกลางคืนและต้องฉีดสเตียรอยด์ที่เท้าอยู่เป็นประจำ นับเป็นโชคร้ายอย่างยิ่งสำหรับผู้หญิงที่ไม่ชอบอยู่นิ่งอย่างเธอ และฉันก็สงสัยว่าเพราะเหตุนี้หรือเปล่าที่ทำให้ความคิดความอ่านของเธอค่อยๆ เลือ่มลง เพราะเธอเคยเป็นคนที่มีชีวิตชีวามาก เป็นถึงจักษุแพทย์ที่คนเคารพนับถืออย่างยิ่ง แต่ตอนนี้เวลาค่อยกัน เธอมักจะหนีออกไปนอกเรื่อง โชคดีที่อาการ

ยังไม่รุนแรงถึงขั้นสมองเสื่อมหรืออัลไซเมอร์ แต่เป็นลักษณะว่า เธอออกจะเลอะเลือนไปบ้างเป็นบางครั้ง ลืมไปว่าเรากำลังพูดเรื่องอะไรกันอยู่ สับสนเกี่ยวกับชื่อและสถานที่ หรือจู่ๆ ก็เปลี่ยนเรื่องไปจนเราตามไม่ค่อยทัน

เช้าวันนี้ฉันเห็นไฮดี้กัมหน้ากัมตาดูอัลบั้มภาพถ่ายเก่าๆ ใจฉันหวังว่าจะไม่ต้องดูไปกับเธอทั้งเล่ม ฉันเองไม่เก็บอัลบั้มภาพแบบนั้นและไม่เคยเห็นว่ามิประโยชน์อะไรที่จะวางรูปคนในครอบครัวไว้เกลื่อนบ้าน อันที่จริงฉันมีวางไว้แค่สองรูป รูปวันแต่งงานของเอ็ดการ์กับฉันในกรอบเงินและรูปของเคเดนตอนรับปริญญาจากมหาวิทยาลัย ขอบอกไว้ก่อนว่าฉันไม่ได้โชว์รูปพวกนี้เพราะความรักความซาบซึ้ง แต่ทำไปเพราะใครๆ ก็คิดว่าฉันจะต้องทำ

แต่กระนั้น ที่ชั้นชั้นหนึ่งในตู้เสื้อผ้ามีกล่องเครื่องประดับรูปทึบเสื้อผ้าแบบโบราณซ่อนลึกลงอยู่ด้านใน ฉันซื้อกล่องนี้มาจากแผงในตลาดที่มิงต์ปาร์นาสเมื่อปี 1946 กล่องใบนี้ทำด้วยไม้ประดับด้วยทองเหลืองขัดมัน ติดแผ่นโลหะปะกับช่องดาลกุญแจด้านหน้าและไขกุญแจได้ ฉันเก็บรูปถ่ายรูปเดียวไว้ข้างใน และแม้จะไม่กล้าดูรูปนั้นมานานกว่าเจ็ดสิบห้าปีแล้ว ฉันก็เชื่อว่าฉันจำรายละเอียดของมันได้ เป็นรูปตอนฉันอายุสิบสอง ตามองตรงไปที่ช่างภาพ และพยายามอย่างมากที่สุดที่จะวางท่าให้ดูเหมือนตัวเองเป็นสาวเจ้าเสน่ห์ เพราะเคิร์ทเป็นคนยืนถ่ายรูปอยู่หลังเลนส์ นิ้วมืออยู่ที่ชัตเตอร์ ตาจับจ้องอยู่ที่ฉันเท่านั้น ขณะที่ฉันพยายามไม่ให้ความรู้สึกหลงใหลในตัวเองแสดงออกมา เขายืนตัวตรงสวมชุดเครื่องแบบ รูปร่างเพรียวมีกล้ามเนื้อสมชายมีผมสีทอง และมีตาสีฟ้าอ่อนที่ทำให้ฉันอ่อนระทวย ฉันรู้สึกว่

เขาสนใจแต่ยังคงระวังตัว จึงพยายามเต็มທີ່ที่จะสานต่อจากจุดนี้ “เธอเห็นผู้ชายคนใหม่ เกรเทล” ไฮดีถาม ซึ่งไปที่รูปผู้ชาย หน้าตาฉลาดผู้ยืนอยู่ที่ชายหาด มือเท้าสะเอว ปากคาบกล้องยาสูบ วัสดุสต็อก “เขาชื่อบิลลี สแปรต เป็นนักเต้นและเป็นสายลับรัสเซีย”

“จริงหรือ” จันพุดพลากรินชาใส่ถ้วย และสงสัยว่านี่อาจเป็นเรื่องที่เธอพ้อฝันไปเองอีกเรื่อง – อาจเพราะเพิ่งดูหนังสายลับ เจมส์ บอนด์ ตอนเก่าเมื่อคืนก่อน ในหัวเลยยังมีแต่เรื่องสายลับ – แต่ถ้าดูจากยุคสมัยของรูปถ่ายก็เป็นไปได้ว่าเธอพูดเรื่องจริง ดูเหมือนจะมีสายลับรัสเซียจำนวนมากอยู่ทั่วอังกฤษในตอนนั้น

“บิลลีเป็นเพื่อนของพ่อฉัน เขาถูกจับได้ว่าขายความลับให้พวกเคจีบี¹” เธอพูดต่อแบบแทบหายใจหายคอไม่ทัน “หน่วยงานความมั่นคงกำลังจะเข้าจับกุมอยู่ที่เดียว แต่เขาเกิดรู้ว่ามีคนรู้เรื่องที่เขาปลอมตัวมา เลยชิงหนีไปมอสโก นำตื่นเต้นเป็นบ้าเลย เธอว่าไหม”

“ใช่” ฉันเห็นด้วย “น่าตื่นเต้นมาก”

“พวกเขาน่าจะเรียกร้องให้บิลลีกลับมาสู่คดี ไม่มีอะไรน่าโมโหเท่าการที่คนทำผิดไม่ต้องขึ้นศาลอีกแล้ว”

ฉันไม่พูดอะไร แล้วมองข้ามห้องไปยังนาฬิกาแบบมีหูหิ้ว ซึ่งอยู่บนชั้นเหนือเตาผิงและรูปปั้นเล็ก ๆ ทำด้วยกระเบื้องซึ่งอยู่ข้างๆ ไฮดีจัดให้มันอยู่ในกลุ่มสมบัติล้ำค่าของเธอ

¹ Komitet Gosudarstvennoy Bezopasnosti หน่วยงานความมั่นคงของสหภาพโซเวียต

“เธอเคยเห็นใจพวกรัสเซียบ้างไหม” ไฮดีถามพลางจับจากถ้วย “ในช่วงทศวรรษ 1960 ฉันเคยคิดว่าพวกนี้อาจทำอะไรสำเร็จได้ด้วยปรัชญาเรื่องกรรมสิทธิ์ร่วมกันอะไรนั้น แต่แล้วพอพวกเขาเริ่มเล็งระเบิดนิวเคลียร์มาทางเรา ฉันก็เลยเลิกสนใจ ไม่มีใครอยากให้เกิดสงครามอีก จริงไหม”

“ฉันไม่ยุ่งเรื่องการเมือง” ฉันพูดกับเธอ เอาเนยทาขนมสโคนร้อนๆ สองชิ้นส่งให้ “ฉันเคยเห็นมาแล้วว่าสงครามทำอะไรกับผู้คน”

“ใช่สิ เธอใช้ชีวิตอยู่ตอนนั้น ใช่ไหม” เธอถาม

“ยุค 60 นะหรือ” ฉันว่า “ใช่ แต่เธอก็อยู่ด้วยนี่ ไฮดี”

“ไม่ใช่ ฉันหมายถึงก่อนหน้านั้นนะ สงครามนั้น เอ้อ... เรียกว่าสงครามอะไรนะ”

“สงครามโลกครั้งที่ 2” ฉันพูด

“นั่นแหละ”

“ใช่” ฉันบอกเธอ เราเคยคุยกันเรื่องนี้มาก่อน คุยกันหลายครั้งแล้ว แต่ฉันแทบไม่ลงรายละเอียดเรื่องราวในอดีตของฉันเลย และเมื่อพูดถึง ส่วนใหญ่ก็เป็นเรื่องในนิยาย “แต่ฉันยังเป็นเด็กอยู่นะตอนนั้นนะ”

ไฮดีวางอัลบั้มภาพลงก่อนหันมามองฉัน ทำตามีเลศนัย

“ได้ข่าวอะไรจากแฟลตข้างล่างไหม” เธอถามและฉันก็สั่นศีรษะ นี่เป็นอีกครั้งหนึ่งที่ฉันแอบดีใจที่ไฮดีมักทิ้งเรื่องหนึ่งแล้วหันไปหาอีกเรื่อง

“ยังเลย” ฉันตอบ เอาผ้าซับปากเช็ดเศษขนมปังออก “แนวรบนานได้ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง”

“เธอคิดว่าจะเป็นพวกไอ้มิดไทม์” เธอถาม ฉันขมวดคิ้ว

อย่างไม่ชอบใจ ลักษณะน่าสลดใจอย่างหนึ่งของสมองไฮโดรที่เริ่มเลอะเลือนมากขึ้นเรื่อย ๆ คือเธอมีแนวโน้มจะใช้ถ้อยคำที่มักจะถูกความ แต่เดี๋ยวนี้อาจจะไม่เหมาะ และเป็นถ้อยคำที่เธอจะไม่ยอมใช้เลยสมัยที่ยังดี ๆ ฉันสงสัยว่าอาจเป็นคำที่เธอเคยได้ยินตอนยังอายุน้อยซึ่งกลับมาครอบครองพื้นที่สมองส่วนที่ค่อย ๆ เสื่อมลง ถือว่าน่าแปลก เธอเล่าเรื่องราวสมัยเด็กได้มากมายไม่รู้จบ แต่พอถามว่าเมื่อวันพุธที่แล้วเกิดอะไรขึ้นบ้างช่วงหกโมงถึงเก้าโมง สมองเธอจะตื้อขึ้นมาทันที

“อาจจะเป็นใครก็ได้ล่ะ ฉันว่า” ฉันตอบ “เราไม่มีวันรู้จนกว่าเขาจะปรากฏตัว”

“มีหนุ่มน่ารักเคยอยู่แฟลตข้างล่างนั้นอยู่หลายปี” เธอพูด หน้าตาสดใสขึ้นมา “เป็นนักประวัติศาสตร์ เขาสอนอยู่ที่มหาวิทยาลัยลอนดอน”

“ไม่ใช่ ไฮโดร นั่นเอ็ดการ์ สามีนั่น” ฉันบอกเธอ “เขาอยู่กับฉันที่แฟลตตรงข้ามนี้”

“ใช่แล้ว” เธอพูด หลับตาให้ฉันราวกับเรามีความลับที่รู้จักกันอยู่สองคน “เธอจำเขาได้แล้วสินะ เอ็ดการ์แสนจะเป็นสุภาพบุรุษ แต่งตัวเรียบร้อยตลอด ฉันว่าฉันไม่เคยเห็นตอนเขาไม่สวมเสื้อเชิ้ตกับไม่ผูกเนกไทเลย”

ฉันยิ้ม จริงทีเดียว เอ็ดการ์พิถีพิถันเรื่องการแต่งเนื้อแต่งตัวเป็นพิเศษ แม้แต่ในวันหยุดเขาก็ไม่ชอบแต่งตัว ‘สบาย ๆ’ อย่างที่เรียกกัน เขาไว้หนวดกระจุกแบบฮิตเลอร์ มีคนพูดว่าเขาดูคล้ายรอนัลด์ โคลแมน ที่เขาเปรียบก็เข้าที่อยู่

“ฉันเคยพยายามจะจูบเขาหนหนึ่ง เธอรู้ไหม” ไฮโดรพูดต่อ เหลือบมองไปทางหน้าต่าง ดูจากวิธีที่พูด ฉันรู้ว่าเธอลืมไปแล้วว่า

กำลังพูดกับใคร “เขาแก่กว่าฉันหลายปีก็จริง แต่ก็ไม่เห็นจะเป็นอะไร แต่เขาก็ไม่ได้ชอบฉันนะ เขาปฏิเสธฉัน บอกว่าเขารักภรรยาคนเดียว”

“อย่างนั้นหรือ” ฉันพูดเสียงเบา พยายามนึกภาพจากนั้นให้ออก ไม่แปลกใจที่เอ็ดการ์ไม่เคยคิดจะเล่าเรื่องกุกกิกเรื่องนี้ให้ฉันฟัง

“เขาปฏิเสธฉันอย่างถอนอมน้ำใจ ฉันก็นึกขอบคุณเขาเรื่องนี้แหละ ฉันเองที่เป็นฝ่ายทำตัวน่าอาย”

“อาทิพย์นี่โอเบรอนมาหาเธอหรือยัง” ฉันถาม ถึงคราวฉันจะเป็นฝ่ายเปลี่ยนเรื่องบ้างแล้ว โอเบรอนเป็นหลานชายของไฮดี อายุราวสามสิบ หน้าตาดีแต่เสียตรงที่ถูกตั้งชื่อแปลกๆ แบบนี้ (ลูกสาวของไฮดีผู้เสียชีวิตอย่างน่าเศร้าเพราะโรคมะเร็งไปเมื่อสองสามปีก่อน เป็นคนคลั่งไคล้เซกสเปียร์) เขาทำงานอยู่แถวนี้ – คิดว่ามีตำแหน่งเป็นอะไรสักอย่างที่ใหญ่ๆ ของห้างเซลฟริดเจส – เขาดีกับยายมาก แม้ฉันจะรู้สึกว่าเขาออกจะน่ารำคาญในเรื่องที่ว่าเมื่อไรที่มีฉันอยู่ด้วย เขาจะพูดกับฉันด้วยเสียงที่ดังสุดเท่าที่จะทำได้ ออกเสียงชัดทุกพยางค์ เขาคงเชื่อว่าฉันหูตึง และฉันก็ไม่ได้หูตึง อันที่จริงแทบไม่ได้มีอะไรผิดปกติเลย ซึ่งทั้งน่าแปลกใจและน่ากังวลในเมื่อฉันอายุมากถึงขนาดนี้แล้ว

“เขาจะมาหาเย็นวันพรุ่งนี้” ไฮดีตอบ “มากับแฟน เขาบอกว่ามีอะไรมาบอก”

“อาจบอกว่าจะแต่งงานกัน” ฉันลองเดา และเธอก็พยักหน้า

“คงจะใช่” เธอเห็นด้วย “ฉันหวังว่าอย่างนั้น ถึงเวลาที่เขาจะเป็นฝั่งเป็นฝาเสียที เหมือนเคเดนของเธอ”

ฉันเล็กคิ้ว เคเดนเป็นผิวงเป็นผาหลายหนมากเสียจนมีผิวงมีผามากกว่าใครๆ ในอังกฤษ แต่ฉันก็เลือกจะไม่เล่าให้เธอฟัง เรื่องที่ว่าลูกชายฉันไม่ค่อยจริงจังเรื่องความผูกพันร่วมชีวิตกันสักเท่าไรให้เธอรำคาญใจไปเปล่าๆ ปลื้ๆ

“ถ้าเธอได้ยินอะไร ต้องมาบอกฉันนะ ได้ไหม” ไฮดีขอพลางโน้มตัวมาข้างหน้า ฉันก็ยกมือกลับไปเรื่องต่างๆ ที่เรายุ่งกันมา สงสัยว่าคราวนี้เธอจะไปจ่อมองตรงเรื่องไหน

“ถ้าฉันได้ยินเรื่องอะไรนะจ๊ะ” ฉันถาม

“เรื่องเพื่อนบ้านใหม่นะ เราจัดงานปาร์ตี้ให้เขาได้นะ”

“ฉันว่าเขาคงไม่ชอบหรอก”

“หรืออย่างน้อยก็อบเค็กเอาไปให้”

“นั่นอาจจะดีกว่า”

“แล้วพวกยิวล่ะ” เธอถามหลังจากหยุดไปนาน “มีช่วงหนึ่งที่อาคารอย่างของเราไม่รับคนยิว ฉันเองไม่ว่าอะไรหรอก ฉันใจกว้างเปิดรับคนทุกจำพวก ถ้าให้พูดกันตรงๆ ฉันเห็นว่าพวกเขาเป็นมิตรมาก ยิ่งสดิสไรจ์ได้อย่างน่าแปลก ทั้งที่ผ่านอะไรๆ มาขนาดนั้น”

ฉันไม่พูดอะไรเลย และเมื่อเธอปิดตาลงหลังจากนั้นไม่นานฉันก็ดึงถั่วออกจากมือเธอ ล้างถั่วล้างจานที่ใช้แล้วในอ่างล้างมือแล้วก็กลับ ฉันจูบไฮดีเบาๆ ที่หน้าผากก่อนปิดประตูตามหลังตรงโถงทางเดิน ฉันเหลือบมองลงบันไดไปที่แฟลตข้างล่าง ตอนนั้นก็ยังเงียบเชียบราวป่าช้า

ผู้ชาย คนนั้นชื่อเรมี ตูสแซงต์ ดวงตาข้างขวามีผ้าคาดปิด ตีตรูปธงชาติฝรั่งเศส เพราะเขาสูญเสียอวัยวะข้างนั้นเมื่อครั้ง ลูกกระเบิดที่เขาเอาไปวางเกิดระเบิดเร็วเกินไป ทั้งที่ไม่สมประกอบ เขาก็ยังหล่อ หล่อแบบโหดๆ ด้วยผมดำดกหนาและรอยยิ้มหย่น เขาอ่อนกว่าคุณแม่ราวแปดปีและจะเลือกคบผู้หญิงคนไหนก็ได้ แต่เขาเลือกท่าน ครั้งนี้เป็นครั้งแรกหลังจากน้องชายฉันตายที่ท่านดูเหมือนว่าจะเปิดรับโอกาสใหม่ๆ ในชีวิต ตื่นน้อยลงและเอาใจใส่รูปลักษณ์ให้ดูดี ท่านจะนั่งอยู่หน้ากระจกมัวๆ ในห้องของเรา เอาแปรงมาแปรงผม และหันหนึ่งพูดเป็นนัยว่าความรักครั้งใหม่ก็คือวิธีที่พระเจ้าผู้เป็นเจ้าแสดงให้รู้ว่าพระองค์มิได้ถือว่าท่านเป็นคนผิดในอาชญากรรมใดๆ ที่เกิดขึ้น ณ ที่แห่งนั้น แต่ฉันไม่ค่อยอยากรจะเชื่อเท่าไร

“สิ่งที่ลูกจะต้องเข้าใจเกี่ยวกับเมอซีเออร์ตูสแซงต์” ท่านบอกฉัน ออกเสียงนามสกุลเขาชัดเจนราวกับไปสัมผัสเข้าเป็นสมาชิกราชบัณฑิตฝรั่งเศส “คือเขาเป็นผู้ดีมีตระกูล เชื้อสายบรรพบุรุษมีไวเคานต์เออย มาร์ควิสเออย เต็มไปหมด แต่เขาเป็นคนมุ่งมั่นต่อสู้เพื่อ*เอกะลิตาไรสต์* (ความเสมอภาคระหว่างชนชั้น) ก็เฝ้าอยู่เองที่เขาจะปฏิบัติยศศักดิ์พวกนั้น เขาเล่นเปียโนเป็นร้องเพลงได้ อ่านวรรณกรรมสำคัญๆ มาแล้วเกือบหมด และเมื่อฤดูร้อนที่แล้วนี้เอง เขานำมาพูดออกแสดงในนิทรรศการที่มิงมาร์ตร”

“แล้วเขาต้องการอะไรจากคุณแม่คะ” จันถาม

“เขาไม่ได้‘ต้องการ’อะไรเลยนะ เกรทล” ท่านตอบ
หงุดหงิดเพราะน้ำเสียงของจัน “เขาหลงรักแม่ ลูกว่าเรื่องนี้เชื่อ
ยากนักหรือ ผู้ชายฝรั่งเศสมักชอบสาวใหญ่มากกว่าเด็กไม่ประสี-
ประสา พวกเขามีวิจรรย์ญาณพอจะรู้ค่าของประสบการณ์และ
ปัญญา ลูกอย่าอิจฉาเลย อิกี้สิบปีจากนี้ลูกจะต้องดีใจที่เป็น
แบบนี้”

ท่านหันกลับไปสองกระจก จันนอนอยู่บนเตียง มอง
จากมุมนี้จันสงสัยว่าเป็นจริงอย่างนั้นหรือเปล่า จันรู้สึว่าผู้ชาย
ให้ค่าความสวยมากกว่าสิ่งอื่นใด และแม้คุณแม่จะเป็นคนสวย
มากมาตลอด ความร่าเริงสดใสของท่านก็หายไปมากนับตั้งแต่
สงครามยุติ เส้นผมไม่เงางามเท่าที่เคยเป็น มีผมขาวแทรกอยู่
กลางผมดำเหมือนแขกไม่ได้รับเชิญ เส้นเลือดดำเส้นเล็กๆ ก็
เริ่มโปนพาดแก้มเหมือนจูดกระ มันเกิดจากการดื่มไวน์อย่าง
ไม่บันยะบันยัง แต่ดวงตาของท่านยังมีมนตร์สะกดอยู่ เป็น
สีน้ำเงินเข้มสวยตรึงตราทุกคนที่นั่งอยู่ตรงข้าม จันยอมรับว่า
ไม่ใช่จะเป็นไปไม่ได้ที่ผู้ชายจะยังคงหลงรักท่าน แต่ท่านก็พูด
ถูกที่ว่าจันอิจฉา ถ้าหากจะมีเรื่องรักใคร่พิศواس จันก็อยาก
เป็นคนสำคัญของเรื่อง

“เขารวยไหมคะ” จันถาม

“เขาแต่งตัวดี” ท่านตอบ “และกินอาหารที่ภัตตาคารดีๆ
เขาถือไม้เท้าฟาเยต์¹ มีตราประจำตระกูลอยู่บนวงแหวนตรงด้าม

¹ Boutique Cannes Fayet บริษัทสัญชาติฝรั่งเศสซึ่งเชี่ยวชาญ
ด้านการทำด้ามจับร่มและไม้เท้า ก่อตั้งขึ้นเมื่อปี 1909

ไม่ทำด้วย ก็คงจะใช้จ๊ะ แม่คาดว่าเขาคงเป็นคนมีฐานะพอตัว”

“แล้วเขาทำอะไรตอนเกิดสงครามล่ะคะ”

ท่านไม่ตอบ – ทำเหมือนกับฉันไม่ได้ถาม – แล้วเดินไปที่ตู้เสื้อผ้า หยิบชุดผ้าไหมสีแดงออกมา ชุดที่คุณพ่อให้เป็นของขวัญคืนที่ท่านบอกว่าเรากำลังจะออกจากเยอรมนี คุณแม่สวมเสื้อผ้าชุดที่เคยแนบเนียนไปกับร่างกาย อวดทุกส่วนเว้าส่วนโค้งของท่าน แต่ตอนนี้ท่านใส่แล้วไม่ค่อยสวยเหมือนก่อน

“ชุดนี้ต้องใช้เข็มขัด” ท่านพูดพลางมองสำรวจตัวเองในกระจก รื้อค้นไปตามลิ้นชัก แล้วก็พบเส้นหนึ่งที่มีสีตัดกับสีแดงสดได้ดี

“หนูจะพบเขาได้เมื่อไหร่คะ” ฉันถามพลางมองออกไปนอกหน้าต่าง ดูผู้คนเดินไปตามถนนเบื้องล่าง ผังตรงข้ามที่พักของเรา มีร้านขายเสื้อผ้าสุภาพบุรุษ และมีเด็กหนุ่มคนหนึ่งทำงานอยู่ที่นั่น อายุแก่กว่าฉันไม่มาก ฉันสะดุดตาเด็กคนนี้ ฉันมักจะเฝ้าดูเขาทำงานของเขาไป เขามีผมสีทองเหมือนเคิร์ท แต่ผมของเขาตกลงมาปรกหน้าผาก และดูเหมือนจะเดินสะดุดนั่นสะดุดนี้อยู่เรื่อยเหมือนเด็กซุ่มซ่าม ทำให้ฉันรู้สึกเอ็นดู ถึงจะไม่ได้แคล่วคล่องอย่างนักเต้นแต่เขาก็หล่อดี

“เมื่อเขาเชิญเป็นทางการไงจ๊ะ” คุณแม่ตอบ

“แต่เขารู้ว่าคุณแม่มีลูกสาวใช่ไหมคะ”

“แม่เคยพูดอยู่นะ”

“คุณแม่บอกเขาหรือเปล่านั้นว่าหนูอายุเท่าไร”

ท่านลังเล “แล้วเรื่องนี้สำคัญอะไรกับเขาละ เกรเทล”
ท่านถามพลางขมวดคิ้ว “บังเอิญว่าเขาเองก็มีลูกสาวเหมือนกัน
อ่อนกว่าลูกมากแน่นอน อายุแค่สี่ขวบ แก่อยู่กับแม่ที่อองกุแลม”

“ถ้าอย่างนั้นเขาก็แต่งงานแล้วสิคะ”

“เด็กคนนั้นเป็นลูกนอกสมรส แต่เพราะเขาเป็นสุภาพบุรุษ ก็เป็นธรรมดาอยู่เองที่ต้องส่งเสียเลี้ยงดูเด็ก”

“ลูกไปกับคุณแม่สักคืนหนึ่งดีไหมคะ” ฉันเสนอแนะ ขณะคุณแม่จืดน้ำหอมที่ซอกคอและข้อมือ น้ำหอมของแกร์แลง ชาร์ลิมาร์ชวดสุดท้ายนี้คุณย่าให้ท่านเมื่อสักเจ็ดปีก่อนเนื่องในวันเกิด และตอนนี้ก็จวนเจียนจะหมดแล้ว กลิ่นน้ำหอมทำให้ฉันหวนนึกถึง งานเลี้ยงอำลาของเราที่เบอร์ลิน เมื่อครั้งที่ดูเหมือนจะต้องได้รับ ชัยชนะแน่นอน และอาณาจักรไรช์ก็มีท่าทีว่าจะยืนยงไปเป็นพันปี ฉันเห็นน้องชายยืนอยู่ที่ราวบันได ฝ้าดูนายทหารและภรรยาเดิน เข้ามาชุมนุมกันที่ห้องเลี้ยงรับรอง เราสองพี่น้องจ้องมองเครื่องบิน และชุดราตรีสวยๆ ที่เดินกรายมากมายหลากสีสันทันทางเดิน ไปยังห้องรับรอง ดูกันเพลินจนตาค้าง เหตุการณ์นั้นผ่านไปเพียง สี่ปีเท่านั้นหรือ รู้สึกเหมือนเวลาผ่านไปนานหลายชาติหลายภพ และช่วงเวลาสองร้อยสี่ปดาห์ที่คั่นกลางระหว่างเวลานั้นกับเวลานี้ ก็นองด้วยโลหิต

“แม้ว่าไม่ดีกว่า” ท่านตอบ ลำรวจตัวเองเป็นครั้งสุดท้าย ในกระจกก่อนเดินออกจากห้อง พร้อมเผชิญเหตุการณ์น่าตื่นเต้น ไตๆ ที่จะเกิดในคืนนั้น

ฉันมองออกไปนอกหน้าต่างอีกครั้ง และฝ้าดูเมอซิเออร์ วันนิเออร์ เจ้าของร้าน เดินออกจากร้านไปที่ทางเดินข้างถนน รถ คันหนึ่งมาจอดเทียบแล้วคนขับก็เปิดท้ายรถขึ้นขณะที่เด็กชาย คนที่ฉันชอบไพล่ออกมาจากประตู ขนกล่องมาหลายใบ แต่ละ กล่องวางซ้อนกันอย่างหมิ่นเหม่ เดาได้เลยว่าเขาต้องสะดุดตอนที่ก้าวลงไปบนทางเดินเท้า กล่องใบหนึ่งตกลงมา ทันใดนั้นไปอื่นๆ

ก็วิ่งตามลงมาติดๆ กัน เคาระห์ดีที่เย็นวันนั้นฝนไม่ตก เลยไม่มีอะไรเสียหาย แต่เมอซีเออร์วันนิเออร์กิดำเขาอยู่ดี แอ้มเอามือฟาดหัวเขาด้วย เด็กหนุ่มเอามือลูบหูเพื่อบรรเทาความเจ็บ เขาคงรู้สึกว่ามีคนมองอยู่ก็เลยเหลือบมองขึ้นมาและเห็นฉันเข้า เขาอายจนหน้าแดงกำ ริมหันหลังกลับเข้าไปในร้าน ขณะที่คุณแม่เดินก้าวข้ามกล่องใบหนึ่งซึ่งตกอยู่และหายไปใในซอย

นิยายที่จะทำให้ผู้อ่านตราตรึง ด้วยเรื่องราวต่อเนื่องจาก *เด็กชายในชุดนอนลายทาง*

กรรณา เพ็รณสปี อาศัยอยู่ในแฟลตหรูใจกลางกรุงลอนดอน
ภายนอกเกรทเป็นหญิงวัย 90 ที่สุขุมและเฉลียวฉลาด
แต่ภายในจิตใจกลับกักเก็บความลับมากมายที่ไม่อาจเปิดเผย...

ไม่มีใครล่วงรู้ว่าเธอหลบหนีออกจากไปแลนด์เมื่ออายุ 12
ไม่มีใครล่วงรู้ว่าเธอต้องใช้ชีวิตอย่างหลบๆ ซ่อนๆ ในปารีส
ไม่มีใครล่วงรู้ว่าเธอต้องเผชิญความเจ็บปวดแค้นแค้นครั้งอยู่ในซิดนีย์
เหนือสิ่งอื่นใด ไม่มีใครล่วงรู้ว่าฟององเธอคือ “อสูรร้าย” ผู้ทำลายล้างชีวิตคนนับล้าน

มันคืออดีตอันดำมืดที่เกรทจะต้องเก็บซ่อนไว้ให้มืดชิด...
แต่แล้ววันหนึ่ง ความทรงจำที่เธออยากลืมกลับโหมกระหน่ำขึ้น
เมื่อคู่รักคู่หนึ่งย้ายเข้ามาอยู่ในห้องชั้นล่างพร้อมกับ “เด็กชายวัยเก๋าวงบ”
การลงทัณฑ์ทายาทอสูรร้ายอย่างเธอจึงเริ่มต้นขึ้น!

**ท่ามกลางเหตุการณ์เลวร้ายที่เกิดขึ้น
เด็กน้อยคนหนึ่งพึงถูกกล่าวโทษได้มากเพียงใด
และจะล้างตนเองให้พ้นมลทินแห่งอาชญากรรม
ที่บุคคลซึ่งเป็นที่รักก่อกำเนิดได้หรือไม่**

หมวดวรรณกรรมแปล

ISBN 978-616-18-7770-5

9 786161 877705

Illustration: CHANGy

Trigger warning ▲

- การทำร้ายตัวเอง
และการทำร้ายเด็ก